

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA LLIBERTAT Y L' OBRER.

«ns cansaré may de repetirlo, per lo mateix que son molts los que s' empenyan en olvidarlo: à la llibertat se deuen los més grans beneficis de la civilisació y ella completarà la seva obra, redimint al obrer, ó tindré de confessar que no hi ha per ell redenció possible.

«La llibertat es sols un medi» diuen los que més tractan d' estimar las virtuts de la llibertat. Pero així y tot: ¡quín medi més poderós y més insustituible! També es un medi l' atmòsfera, un medi per respirar; també son un medi ls aliments, un medi per nudrirse. Baix un punt de vista determinat, totes las coses del mon son medis.

Apliquém la llibertat à les idees: que totes surtin à la llum, que pugnin y s' controverteixin tant com vulgan, y las bonas se sobreposaran sempre à las dolentes, per danyinas que semblin. No hi ha idea danyina, quan pot ser contrastada públicament. Una idea fosca, subterrànea, traballant sordament, pot produuir una catàstrofe, com la pòlvora apilotada en un siti estret. Escampeu eixa mateixa pòlvora, caleuhi foch, y no produuirà cap explosió: una flammarada, una fumera, l' olor torta de la combustió... y al poch rato, res.

Per així, à la pretensió de un senador espanyol que deya l' altre dia:—«Es precis aniquilar al anarquisme», respondrem nosaltres, tan enemichs de las utopias, com amichs de la llibertat:—«La millor manera de aniquilarlo consistirà en no persegurlo, mentres no traspasi ls limits legals de la propaganda.»

Perque, persegir à una idea, per funesta que sembli, equival à transformarla en passió, y las passións son, en tot cas, més temibles que las ideas. Las llagas no s' curan exacerbantlas: las llagas socials no s' alivian provocant la gangrena. La persecució las encona; la llibertat las cicatriza. La forsa del Estat no deu emplearse may en cohibir ideas, sino sols en reprimir fets ilícits. Contra la forsa, la forsa, si; pero contra las rahons, res més que la rahó.

Així ho exigeix lo sistema liberal, en defensa del qual cent generacions han derramat la sanch de las seves venas, fins à lograr implantarlo com à condició de vida, sense la qual l' home desmereix, pert la seva dignitat, veu minvar las seves energias, y s' converteix de ser de rahó en element passiu; de senyor en esclau.

A la esclavitut quedaria reduhit, sens duple, si aquest se deixaya conduhir cegament y s' feya pròsselfit de certas teorias mal fundadas, que pugnan ab la mateixa naturalesa humana, per lo mateix que pugnan ab la llibertat. Los progressos socials se verifican lentament, per la

mateixa complicació de la màquina universal. Fer creure al obrer qu' en un moment donat, pot veure transformada la seva sort per obra y gracia de tal o qual teoria, implantada á despit de tots los obstacles y prescindint de totes las consideracions, es enganyarlo miserablement, y conduhirlo al precipici.

Parlarli à cada punt de revolució social, com de la cosa més sencilla del món, es exposar lo que al intentar realisarla, s' destrossi en las formidables resistencias que provocaria, ó à que, si de moment triunfava, trobés en lo mateix desconcert que l' desquiciament hauria produhit son pitjor càstich, veient elevarse un tirà qualsevol que, en nom dels interessos del ordre, may tan imperiosos com quan naufragan, esborraria fins lo recort de la llibertat.

¡Valent conquista pels obrers, que tant necessitan de la idea liberal!

La llibertat suprimi la esclavitut, la llibertat emancipá als siervos de la Edad mitja: la llibertat moderna ha acabat ab los privilegis dels gremis.

—Oh—diuen alguns—precisament los gremis eran l' amparo del obrer.

Es cert: eran l' amparo del obrer privilegiat; pero no tots los que trucavan à la porta dels gremis eran rebuts, y per aixó sucumbiren, perque 'ls més necessitaven, no aquells obstacles artificials, interposats al progrés y à la justicia, sino un camp obert à totes las aspiracions y à totes las iniciativas, un camp de lluyna honrosa garantida per la mateixa llibertat. Menos eran llavors los agremiats que son avuy las classes mitjas, y així com las portas dels gremis estavan tancadas hermèticament, las de las classes mitjas permaneixen obertas de bat à bat per tothom que tinga ale y condicions suficients per arribarhi.

En aquell temps no podia existir l' estimul que determina avuy lo gran vol que ha pres la producció y ab ella la prosperitat general.

De manera que tractar avuy de traball per medi de una reglamentació absoluta practicada per l' Estat, equival à ofegar las iniciativas individuals, matar tots los estimuls de la activitat productora, detenir lo progrés y mermar la llibertat. Per aquests medis, en alç de pujar, baixaria l' nivell de las classes traballadoras. Los mateixos obrers renegarien l' endemà d' haverse ficat en un camí, en lo qual cada pas seria un entrebanch.

Al Estat no se li ha de demanar més que las midas protectoras de la higiene y la salubritat del operari, una gran instrucció que elevi la cultura general y técnica del traballador y un gran respecte al dret de associació, palanca poderosa que serveix ja pera reprimir quan siga necessari 'ls excessos del capital, ja pera marxar en bona armonia ab aquest, sempre que donga al traball la importancia que li es deguda, lo qual ho farà fins per egoisme, en quant lo traball no s' excedeixi en las seves pretensions.

Fora de aquesta, no té l' Estat altra missió que cumplir. Separar-se de aqueixas atribucions, es separar-se de la rahó, per lo mateix qu' es separar-se de la llibertat.

P. K.

LICANT ha tributat una manifestació de dol à Maisonnave, com may se'n havia vist altra de igual en aquell poble.

La població en massa acudi à rebre l' cadáver: se suspende lo comers, se tancaren las botigas. Alicant semblava una familia de 40,000 individuos, afectada per la mort repentina del seu pare.

Y es que Maisonnave era més que un gran republicà.

Maisonnave era l' honradés personificada.

Son molts los traballadors de Sampedor, que à causa del paro, recorren la comarca implorant caritat.

L' espectacle es trist, deplorable à tot serho.

Senyors fabricants de Sampedor. ¡Volen dir que no existeix un medi per evitar aquesta vergonya?

Los que jugan ab la credulitat del pobre obrer la saben molt llarga, ó à lo menos aquesta vegada han trobat la manera de despertarla.

—Parlantli de teorias enrevessadas—s' han dit ells—no 'n traurem res. L' obrer no 'ns entén: per lo tant l' obrer no 'ns segueix. Busquém una cosa senzilla y que l' engresqui. Y van trobar la fórmula de las vuyt horas.

Las vuyt horas!

¡Qué més voldria tothom! traballar poch y guanyar molt.

Ja vindrà dia que aixó será possible. La major facilitat de producció exigira menor esfors; pero aixó vindrà per si mateix, com han anat venint tots los progressos y totas las milloras. Vollerlo lograr à la vegada y pretendre estableirlo com à norma de totes las industries y com à pauta de tots los païssos, no pot ocasionar res més que una perturbació estéril.

Homes politichs que paguéu tribut, no al triunfo desinteressat de las ideas, sino à la satisfacció dels apetits materials, vosaltres sou la causa de que l' obrer somihi únicament en las ventajas de caràcter positiu.

Y vosaltres conservadors, que voldriau que ningú s' ocupés de política, per dominar al poble ab mes desembrés, aquí teniu la qüestió social, que h' ha substituït à la política.

A veure com ho feu per espolsárvosla.

Los conservadors diuen:

—A garrotadas.

Los liberals responém:

—Qui pega, reb. En cambi, qui convens, tens.

Las alarmas de aquests dies son totalment injustificadas. Que demani tothom lo que vulga, mentre no se surti de la lley, jo no m' alarmaré mai. Y 'ls nostres obrers ja saben millor que ningú que las seves foras principals son la lley y la rahó.

A tots los que temen la qüestió obrera, preveient grans catàstrofes, hi ha que tranquilisarlos. Las grans catàstrofes no interessan a ningú y menos als traballadors, que serian d' elles les primeres víctimas: las primeres y las últimes.

Als esperits apocats se 'ls pot dir una cosa.

Dos grans guerras civils ha hagut de menjarse Espanya en lo que va de siècle. Donchs qualsevol guerra ci vil promoguda pels carlins produuirà sempre més estragos. arrancará més llàgrimas y costarà més sanch, que qualsevol qüestió de trall promoguda pels obrers.

Y la rahó es senzilla: los carlins son salvatges y 'ls obrers, civilisats.

Descubriments que s' han fet a las corts espanyolas:

Mentre cada caball del exèrcit francés gasta de manutenció 91 céntims diaris, cada caball del exèrcit espanyol gasta una pesseta deu céntims.

Es que 'ls caballs de aqui son millors que 'ls caballs de França?

Cà. Això serà sens dupte qu' Espanya es lo país que conta més aficionats a las garrofas.

Ab motiu dels últims successos, sembla que 'l govern pensa otorgar algunes recompensas a certas autoritats militars y civils.

Crech qu' en aquests cassos la millor recompensa es la satisfacció intima de haver cumplert ab lo seu deber.

¿No pensa com nosaltres lo digne general Blanco?

Una periódich desheredat de Sabadell tracta de viceroy al director de LA CAMPANA DE GRACIA.

Sápiga aquell desgraciat periódich, que 'l director de LA CAMPANA viu del seu trall, tant honradament, com qui més puga viurehi. No ha ocupat may cap càrrec públic retribuhi, ni ha sigut may director, ni capitost de cap grup obrer, ab lo intent de munyir al cap de la setmana uns quants céntims al traballador, a cambi de cegarlo ab sentiments d' odi ó d' enlluernarlo ab teorias tant insensatas com productivas.

Respecte a lo que diu de què busca constantment la Diputació a Corts per aquell districte, també s' equivoca de mitj a mitj. Una vegada va probarho y va tenirne prou, al veure qu' entre un republicà de tota la vida y un conservador a ratos perduts, certs desheredats van fer la palota a favor del conservador.

Y van ferho per una rahó molt senzilla: perque 'l conservador era millionari.

Lo general Dabán ha sigut indultat als quinze dies de sutrir l' arrest de dos mesos.

¿Qué s' hi ha de fer!

Així es com s' aferma la disciplina militar.

Al soldat que falta no se li perdonà ni un dia. Veritat es que de las faltas de un general no se 'n entera ningú, mentres que quan un caloyo deixa de saludar a un superior, tot Espanya s' escandalisa.

L' emperador de Alemania ja ha parit lo projecte de lley ab que pensa millorar la sort de las classes traballadoras.

Apart de algunas midas destinadas a reglamentar lo trall de las donas y 'ls noys, dona 'l pas fatal, encarrigantse l' Estat de fixar la jornada máxima del trall. Y aquesta jornada se fixa en *onze horas*.

Y 'ls obrers alemany s' sembla que 's donan per satisfeccions, ó a lo menos callan.

Tinguincho present los traballadors espanyols, exposats a la competencia del trall alemany.

Lo sufragi universal ve a l' hora més oportuna en que pedia desitjarse. Sembla establert expressament pera las classes obreras.

Las aspiracions que tingen, podrán concretarlas y personalizarlas en los representants qu' envihin a las Corts. Allí s' exposarán degudament. Desde allí 'l país las escoltarà y acceptarà las que sigan dignas y possibles.

Obrers: prepareu vos desd' ara.

Per medi de la llibertat, més que per altre medi, traballareu ab profit en pró de la vostra emancipació.

Y no us espantin los abusos que a la sombra del sufragi puguen cometres. Ab lo sufragi restringit, aquests abusos son inevitables. Ab lo sufragi universal serán impossibles, si 'l poble s' ho proposa.

Y a evitar que 'l sufragi universal se converteixi en un universal escàndol, han de consagrar los seus esforços totes las personas dignas, honradas y patriotas, sense distinció de tendencias ni de partits.

Un senador conservador s' ha queixat de la tolerancia que ha tingut lo govern ab los *huelguistas*.

Y ha respost en Sagasta, manifestant:

Primer: que las opinions no son justiciables. Es a

dir, que tothom té dret de pensar lo que vulga y d' exposar sempre que ho tinga a bé las seves opinions.

Y segon: qu' es impossible castigar a la multitud sense cometre injusticias.

Això es parlar com un verdader liberal.

CARTAS DE FORA. — Va morir a la Bisbal D. Francisco Avellí y Carbó, que junt ab sa familia feia temps professava la religió protestant. L' assistí en sos derrers instants un pastor evangèlich de Figueras, y quan se tractà de donarli sepultura en lo cementiri lliure, l' arcalde no ho va permetre, dihent que 'l rector reclamava 'l seu cadáver y qu' ell no consentiria que aquest deixés d' enterrarse en lo cementiri catòlic, a no ser que la familia del difunt li presentés un document en que constés que 'l tal Avellí havia apostat de la religió catòlica. Alguns veïns van justificar que realment havia apostat, però res va valerhi. L' arcalde de la Bisbal, influït pel rector empenyat, en que havia de presentarseli un document.

Entre tant lo cadáver anava descomponentse, y després de 35 horas de haver ocorregut la defunció, fou enterrat en lo cementiri catòlic, sempre per ordre del arcalde, mogut pel rector com un verdader putxinell.

Crech que al difunt lo mateix li farà pudrirse en un cementiri com en un altre, pero no deixa de ser xocant l' empenyo del clero jugant a morts de aquesta manera. Quàntas vegadas li portan un difunt y 's nega a donarli terra sagrada! Mentre que en aquest cas s' empenya a donarla a un protestant conegit y reconegut. Sembla qu' en aquest particular lo clero 's regeix per aquell principi: — «Això vols, això no haurás.» — Si ho entenç que 'm pelin; ó millor dit: que 'm fassan la corona.

— AH!... OH!...

ADRIT está regalant humitat per tot arreu.

Nó porque haja plogut, sino porque la gent ha passat tres ó quatre días plorant.

En Frascuelo... no sé si tindrà valor per dirho!... en Frascuelo's ha tallat la qua, lo qual significa que ha deixat de ser torero.

¡Quin horror!

Retirarse del redondel un home que despatxava 'ls toros ab tanta gracia y 's deixava rompre las costellas ab tanta sanch freda!

Deixar la escena taurina lo rey, lo dèu, l' ídol dels madrilenyos!...

— Sembla impossible!

La gent no s' ho volia creure. Tots los diaris n' anavan plens: tots los amics del diestro ho confirmaven; pero 'l públic, aterrat per la magnitud de la desgracia, s' empenyava en que no podía ser.

— ¡Cal! — deya un: — si això fos veritat, ja ho haurfa anunciat lo Zaragozano en lo seu calendari.

— ¿Lo Zaragozano?

— Sí: que pronostica 'ls temporals, terremotos y demés cataclismes? També 'l hauria avisada la retirada de Frascuelo, si la catástrofe fos certa.

Quan se va sapiguer decididament que la cosa anava de veras... los cronistas de Madrid ho diuhen:

— Se alzó por todos los ámbitos de la villa un clamoreo tan immenso, que no parecia sino que todo el mundo se había quedado de repente huérano de padre y madre.

— ¡Quins crits! ¡quin desconsol! ¡quina manera de plorar pels carrers, per las plassas, per las botigas, pels pisos!

Los homes s' abrassavan los uns als altres, las donas se revolcaven per terra y s' estripavan los vestits plenes de desesperació, las criatures xisclavan y mossegavan a tot-hom...

— En Frascuelo 's talla la qua! — deyan los uns.

— Ja no hi ha esperança! — deyan los altres.

— Lo cartell en que s' anuncia la despedida ja está enganxat.

— ¡Anémlo a llegir!

— Nò, que m' agafaria un tráball. Y a més, que jo de lleigir no 'n sé.

La gent anava y venia, bellugantse agitada, com si tingués argent viu al cos: era que buscava bitllots pera la funció, pera la gran corrida.

En lloc se 'n trobava cap, ni á pes d' or, ni per remey, ni ab la recomendació d' un ministre.

Hi ha hagut persona que ha realisat actes de verdadera heroicitat, per alcançar una contrabarriera ó una grada. Revòlver en mà eran atàcats los que duyan un bitllot a la butxaca, ó que se sospitava que 'l duyan.

— Senyor Aguilera — deya 'l jefe de policia al governador: — avuy s' han comès deu robos ab fractura de porta.

— Han sigut d' importància?

— Sí, senyor: en tots los deu pisos han sigut robats los bitllots que tenian per la corrida de 'n Frascuelo.

Després d' una suspensió motivada per la pluja, y que per poch ocasiona la cayguda del govern y la del papa, la solemne corrida va verificar-se davant d' una concurrencia immensa. S' diu que hi havia vinticinch mil ànimes: sense contar las de botó y las de cantí.

L' afamat matador de toros va ser aclamat ab deliri, ab frenesi. Los homes li tiravan lo sombrero, las donas lo refajo, las personas acomodadas un bagul ple de roba.

De puros no 'n vulguen més. Cada hú feya lo que podia. Los pobres tiravan cigarrillos, los rics brevas imperials... diu que un ministre li va tirar un estanch ab taulell y tot.

Al acabarse la corrida, al carrer d' Alcalá sol, van haverti nou suicidis. Tots eran personas que havien anat als toros y a tots se 'ls va trobar a la butxaca una carta casi idèntica:

— No se culpe a nadie de mi muerte. Me mato por no poder resistir eso de Frascuelo.

— Eso vol dir la retirada del matador.

Ara s' assegura que 'l Estat comprará la qua que 'l diestro s' ha tallat y la posará en un museo.

Jo la posarà dintre de la caixa de la hisenda pública. Casi b' aquesta es l' única riquesa que ns queda: Las quas dels toreros.

FANTÀSTIC.

ESPAÑOLADAS.

Un general, brau soldat y ademés home de sort, quan tot li somreya ha mort. Dèu l' haja ben perdonat! Los seus amics, perque 'l mon no 'l pugui mai olvidar, li volen ara aixecar una estatua no sé ahont. Tot això 'm sembla molt b' pero a fi de que 's lluixixin, bo es que aquests amics segueixin un consell que jo 's dare. Vora 'l monument de gloria posinhi un cartell, y allá vejin de ferhi estampá noms, apellidos... é historia. Perque la gent venidera, ab los noms sols, tal vegada se quedaria parada y preguntaria: — Qui era?

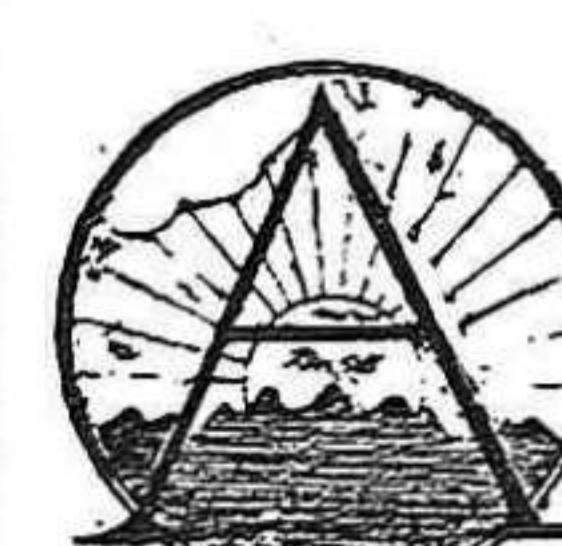
Entre mitj del desconcert que las nostres foras gasta, gen qué s' occupa en Sagasta? ¿qué s' enfilat al poder? Medita 'l modo y manera de lograr que prompte 's mudi l' estat dels mestres d' estudi y 'l de la família obrera? Busca potser solucions que salvin 'l agricultura, menjada per la malura y per las contribucions? Projecta alguna lley seria per matar la empleomanía, per tréurens de la agonía, per extingir la miseria? No, senyors: 'l home es molt viu y això ho tira al botavant: lo que ara ell està pensant es hont 'nirà aquest istiu...

— Se 'n recordan de 'n Dabán, aquell célebre guerrero, autor arxi-sandunguero d' una carta fulminant? Recordan la correcció que 'l govern li va aplicar, correcció que va alcansar l' aplauso de la nació? Recordan que 'l ministeri va demostrar en aquell dia un tesson y una energia que valser un imperi? Pues si tot ho han recordat, sápiguan, per conclusió, que 'l general en qüestió ara ha sigut indultat. Ja 'm sembla que vostés diuhen: — ¿Qué fan, en aquesta dansa, la energia y la ordenanza? — ¿Qué voleu que fassin! Riuhen.

Aprobat, per fi, 'l projecte del sufragi universal, en Cánovas, tot formal, prepara un gran cop d' efecte. Agotada la paciencia y cansats d' alsar clamors, los pobres conservadors volen f' una inconveniencia. En un moment impensat, s' alsaran tots al Congrés, y a coro, per semblar més, dirán ab solemnitat: — «Com que la gana 's apura y aquí hi venim aburrits, y ab los trajes deslluhits fem una trista figura. desde aquest precís instant abandoném aquests puestos, pues nosaltres ja estém llenos...» — Y tan llenos com están!

C GUMA.

JOCHS REALS... Y POPULARS.

LGUNS periódichs s' ocupan de las preferencias que solen demostrar varios reys d' Europa, en favor de determinats jochs, sempre que 's proposan passar lo temps honestament entretinguts. Y com lo temps es lo que més deu sobrar a las classes coronadas, las quals, al revés de las classes obres, no han de preocupar poch ni de la qüestió de las vuit horas, de aquí que siga de gran interès ferse cárrec de aquests detalls íntims que 'ns donan a coneixer la manera que tenen de invertirlo.

En aquest punt prescindirém del rey d' Espanya, que com a criatura qu' es encare, viu enterament dedicat als jochs de la infància, entretenintse ab pilotas, balas, balufas y altres joguines propias de la edat.

L' emperador de Alemania té una gran passió per l' ajedrez. Res l' entreté tant com aquest joch que á tantas combinacions se presta, y en lo qual los peóns, que venen a ser la carn de canó, sucumbeixen miserablement en defensa del rey, convertit en la pessa-objectiu de totes las jugades. Devegadas hi cau algún artíl, ó com si diguessim algun Bismarck: los caballs ó ls Moltkes, tampoc están segurs, y las torres més fortes se'n van de costellas, si de rrumhantse poden contribuir al millor servey del rey. Se comprén que l' emperador Guillém mostri tal predilecció per un joch que podría resumir-se en les següents paraules:

—Mori qui morí, rey salvat, partida guanyada.

Lorey de Italia, que té un caràcter més lleuger, desdenya las combinacions encaparradoras del ajedrez y 's limita a jugar a damas. Aquesta afició á las damas la tenen casi tots los reys. Jo coneix á un incansable pretendent á la corona que no podent jugar á damas se contenta jugant á húngaras.

Lo czar de Rússia no está per damas ni per ajedrez: lo seu joch son las cartas, y generalment fá solitaris sumament difícils. En altres ocasions pregunta á las cartas quin será l' seu porvenir, y tan aviat li surten espasas, indicant li que haurá de defensarse molt, tant aviat li surten oros, que son la representació més gràfica dels petardos nihilistes.

Lo rey de Holanda es un gran aficionat al piquet y l' príncep de Gales al baccarat, jochs qual atractiu consisteix no en las combinacions que ofereixen, que son escassas y monòtonas, sino en las cantitats que poden guanyars'hi y en les que s' hi poden perdre.

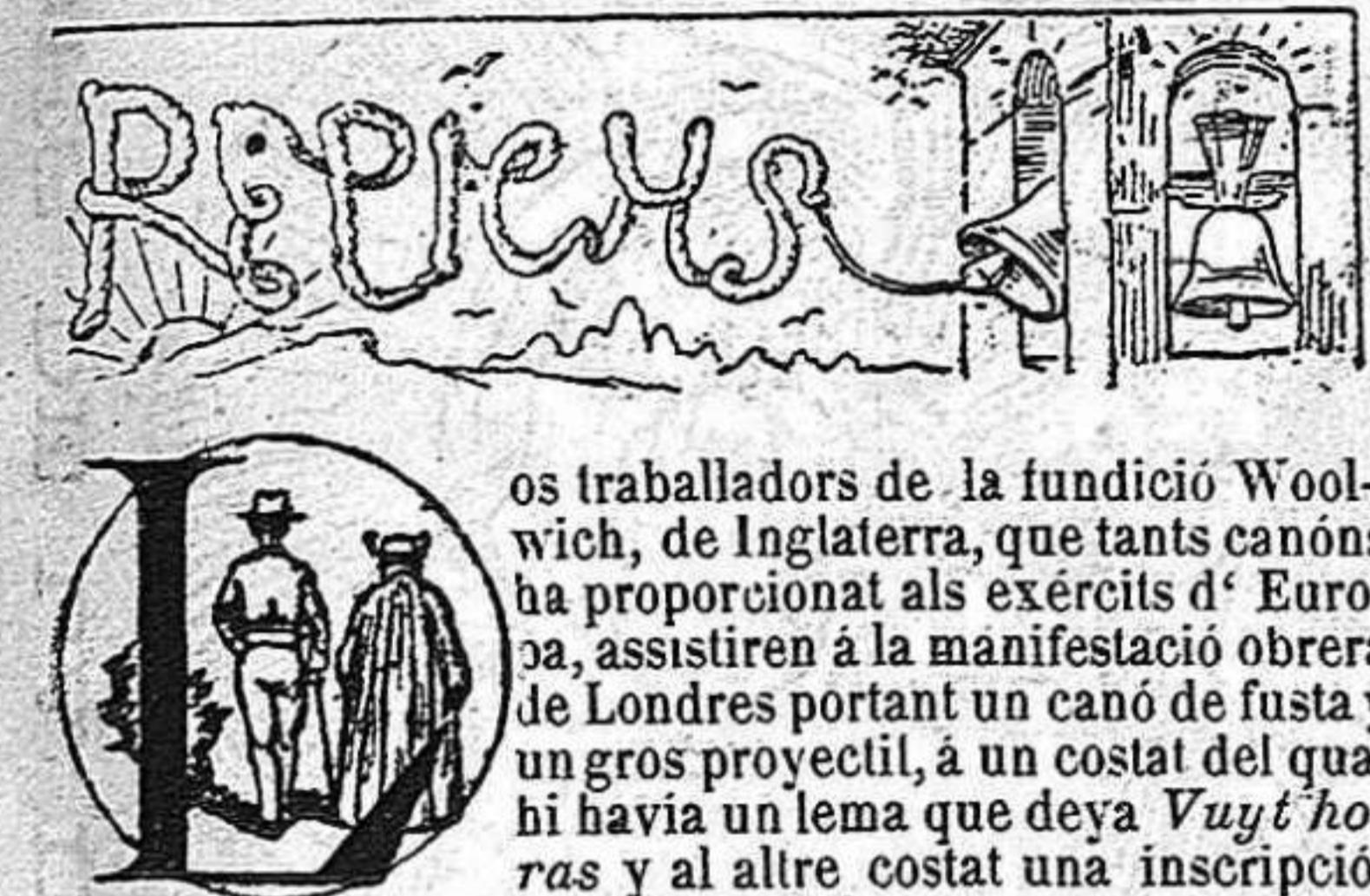
Respecte als demés reys, no se sab á lo que jugan, per més que casi podém adelantar què l' emperador de Turquia es sumament aficionat á las billars.

Respecte als pobles, pot afirmarse que tots los jochs los hi agraden.

Pero may estan tan contents com quan poden jugar al tuti.

Sobre tot, si en aquest joch pillan lo rey de trunfo y posseixen ja l' caball del mateix coll, ó siga al exèrcit, en qual cas realisen la seva aspiració suprema, consistent en poder cantar las quaranta.

P. DEL O.

os traballadors de la fundició Woolwich, de Inglaterra, que tants canóns ha proporcionat als exèrcits d' Europa, assistiren á la manifestació obrera de Londres portant un canó de fusta y un gros proyectil, á un costat del qual hi havia un lema que deya Vuyt horas y al altre costat una inscripció: A Westminster, es á dir, al Palau ahont se reuneixen las Càmaras.

Pero com lo canó era de fusta, no es de creure que fassin ab ell cap mal.

Los obrers inglesos son pràctichs. Van fer la manifestació en dia de festa, pera no perdre cap jornal, y després de manifestar las sevæs aspiracions, lo dilluns tothom á la feyna.

Y fins es de creure que dirian:—A traballar tothom, que a Espanya estan en vaga.

Allà son aixis. Contra l' seu pais, canóns de fusta. Contra l' industria dels demés països, canóns d' acer.

Dona gust sentir á molts conservadors lamentantse de que 'ls successos de aquests dies hajan terminat sense derramarse una sola gota de sanch.

—Quinas autoritats més débils!...—exclaman.—Ai-xó no son autoritats!...—repetieixen.—No hi ha hagut sanch y tanta com n' hauria pogut correr!...—murmuran.

Sempre aquesta afició á la sanch. Si de mi dependis, jo construiria una presó especial per ells, y sense necessitat de agafarlos, crech qu' ells mateixos hi farian cap.

Perque la presó aqueixa l' establiria dintre mateix del escorxador. Mal bagués de vestir als bens ab brusa blava de obrer, ho faria perque conservessin la ilusió.

IA veure si s' embafarian de una vegada!

Del discurs ab que l' emperador d' Alemania ha obert el parlament, se'n treu una ensenyansa molt útil.

Després de dir aquell emperador socialista que farà tot lo necessari en pró de la millora de las classes obreras, afegeix textualment:

«Aumentaré la forsa del nostre exèrcit en peu de pau, especialment en l' arma de artilleria.»

Tot govern autoritari té sempre remeys á punt per fer la felicitat del seu poble. En lo seu botiu no hi faltan may xeringas, per quan convingui alguna ajuda.

Per noyas saladas á Salamanca. Una que anava molt á la iglesia, recorregué l' domicili dels senyors més devots captant lo dot per ficarse en un convent.

Y quan va tenir la cantitat necessaria, va fugir ab lo seu nuvi.

No podrà dirse per xó que no haja entrat en la vida religiosa.

Serà monja de Sant Agustí: dos caps al mateix cuixi.

Ha mort lo general Cassola.

Havia tret la grossa de Madrid; pero no havia pogut implantar las reformas militars.

Desitjém que al Cel siga més afortunat que á la terra. Y que 's converteixi en lo gran reformador de las milicias celestials.

Una frasse que s' ha pronunciat aquests dias de un cap al altre d' Espanya;

—Aquest dimontri de Sagasta, té una sòrt!

Per huelga tremenda la que preparan los conservadors. D. Antón ho ha dit ben clar:

—Si en Sagasta, després de aprobar los sufragis y 'ls pressupostos, no disol las Corts y no planteja la qüestió de confiança, lo qu' es nosaltres agafarem lo barret, y marxarem del parlament.

Aquesta ja no será la huelga de las vuyt horas. Sino la huelga de las vuyt carteras.

Ab motiu de la mort del general Cassola, en Romero y en Martos se miran ab tristesa y 's preguntan:

—Y donchs, ara ¿qué tem?

Verdaderament es molt deplorable la situació d' aquest parell de patriotas.

Se donan cassos de que un coix perdi las crossas; pero aquesta vegada, las crossas han perdut al coix.

—Pobretas!

Los conservadors se desapacientan y diuhen:

—Ja es hora que 'ns donguin lo poder: l' opinió 'ns está cridant.

Deu ser que l' opinió 'ls crida ab véu molt baixa y qu' ells tenen l' orella molt fina.

Perque fora d' ells, no crech que se'n enteri ningú més.

A Zaragoza, ab motiu de la xiulada que va rebre don Antón, s' ha entaulat una causa criminal.

Y ha vingut lo moment en que ha sigut precis cridar al Mónstruo á declarar, com aixis ho ha fet lo jutje.

—Pero D. Antón ha respond que no hi anava.

* * *

—Anar á Zaragoza!

Ni que l' arrossegueissin! Si fins al sentir la paraula Zaragoza li xiulan las orelles.

Pero y la justicia, que té dret de citar á tots los ciudáns, pera la practica de quantas diligencias estimi convenientes, ¿com queda ab tot aixó?

—La justicia! Una cosa es la justicia pels homes y un'altra la justicia pels mònstruos.

L' altre dia 'm deya un rellotjer:

—Creurias que densá que tothom parla de aixó de las vuyt horas ningú 'm compra rellotjes?

Predicava un acarquista bastant carregat d' espatlles entre un grupo de traballadors, y deya alsants de puntetas y ab los ulls fora del cap:

—No hi vol dir res que uns obrers alcansin los seus propòsits si 'ls altres no poden lograrlos. Que duri la huelga fins que tots siguem iguals.

Y un mestre de casas dels que han alcansat las vuyt horas, li respondia:

—Iguals á vos? Aixó sí que no ho serém pas, fins y á tant que toquin á repartir geps.

Un obrer dels que s' va pendre en serio la huelga de las vuyt horas, y que á conseqüència de la mateixa va quedarse sense un pa á la post, deya:

—Una vegada 'm han agafat: una vegada y prou! Desde que vaig deixar lo traball, van comensar per mí 'ls traballs. Gran cosa seria la huelga, si aquesta sigués de tot. Desgraciadament los caixals no volen declararshi.

En Dabán s' uneix definitivament ab en Romero Roldo.

May podrá dirse ab més rahó: «Déu los críu y ells s' ajuntan.»

Sempre succeix així. Tirin dos trossos de suru al mar: lo trángul los farà ballar llarga estona; pero al últim, acabará per juntarlos.

Tal succeix en lo mar alborotat de la política: suros ab suros se troben sempre.

A LO INSERTAT EN LO NÚMERO 1092.

4. XARADA.—Car-pota.

2. ANAGRAMA.—Gavá-Vaga.

3. TRENCA-CLOSAS.—Pau del estanch.

4. GEROGLÍFICH.—Per fer rodonas los compassos.

Han enviat las 4 solucions los ciutadans Pau dels Brochs, Un obrer de las vuyt horas y N. P. M.; n' han endavina das 3, Ricardo (a) Nano y Pep Salabragas; 2, Antón dels timbals y 1 no més, Cinteta Bonada, y Un submarino.

XARADA.

—Escolti, estimada Elvira, lo que jo li vull segona: es vosté la hermòsa dona per qui ardent mon cor suspira.

Suspira ab aquell amor de la primera volada, ab la gran passió amargada de esperança y de temor.

—Ayl si si, tot aucelleta mes dolsa que sucra hu-dos, de sa preciosa boqueta senti jo aquell si amorós...

—Aixó ho deya un tal Perills, més no á cap nena pitera: ho deya á una dos-tercera qu' ha tingut ja quatre fills.

P. TALLADAS.

ANAGRAMA.

Ab la tot de bon minyo un capellà molt trempat, al últim ha arreplegat una tot que Déu ni dò.

TRENCA-CLOSAS.

LA VIDA DE MARTORELL.

Formar ab aquestas lletras lo nom de dos pobles de la província de Barcelona.

R. CASTELLÀ.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: part de la persona.—Tercera: quadrúpedo.—Quarta: ciutat catalana.—Quinta: plassa de Barcelona.—Sexta: animal carnicer.—Séptima: consonant.

N. N.

GEROGLÍFICH.

V

T 'N × T

LLUIS ORELLUT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Cintadans Pau-hufa, J. Budoy, Franchut, Roda socas, Capella corcat, T. y Clotilde, M. Sansar y C. Francisco, Gay Matí, Sunteria, Aleram, R. Ojeda López, Canari, N. Masó, F. C., Cap de trons, Duran y Subiela, B. Maiheu, A. Cosp, F. de Taula Rius y Xiulet, J. Casadevall, G. Cesar, Jo y la dona, Pep Martra y J. Aran: —Lo que 'ns envoi en aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans Valentín, M. F. de C., J. Alamativ, E. Sunyé y S. López, Marangí, Noy Cabo, R. O. Sellé, A. Vendrellench, Xanigots, J. Trompeta, Pep, Quimet Mora y Pírraras, Llum y G.: —Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutadans P. Tallad: Rebuda la remesa: hi anirà la major part —P. Pascual: La carta té trossos realment graciosos.—F. Tiana: Repassi 'ls versos y 'n trobarà alguns que tenen los accents mal eixecutats y hasta alguns que ranquejan.—J. Aladern: Aceptem tres de las sis poesías: las tituladas *Inmaculada*, *Contrast* y *A un amir*, no 'ns fan felissos.—A. Rossell: Preferim lo primer sonet al segon: l' insertarem.—Amadeo: la xarada es llarga i útilment: abunda en versos y escasseja en combinacions.—Enrich Petit: Lo qu' envia aquesta setmana es més vel que l' anar a peu.—D. S. (Campdebañol) L' assumpte de que 'ns parla no té prou interès pera figurar en lo periòdic.—E. Vilaret: Lo sonet va bé.—Mut Xerraire: Aceptem los dos trossos primers.—P. P. T.: Ja haurà vist lo sonet —Santiago Canyadell: Si, senyor.—E. Callis: Insertarem los versos.—Bernal Ximola: Rebudas las dos composicions: una mica arregladas podran insertarse.—J. Mirambell Font: Constí qu' era de vosté 'l sonet publicat en lo número 19 de abril, y axis no s' atribuirà a cap mes: Mirambell: la que 'ns envia aquesta setmana no va bé.—L. C. Callicó: Aceptada la poesia.—M. Riusec: Gracias á Déu que 'l torném a veure! Insertarem lo que 'ns envia y lo que tenim en cartera. Pau Petit: L' article es molt fluixet.—Dolors Mont: La poesia va bastant bé.—Santiago y Cierra Espanya: Lo que 'ns envia magreja.—J. Casanova V: No podem aprofitar mes que l' acudit.—A. Llimoner: La primera 'ns agrada més que la segona, ab tot y ser una mica massa seria —Martí Revoltons: Los versos van molt bé: 'ls publicarem.

Medicaments del Dr. WOOM

Aixerop lactific, per aumentar la cantitat y millorar la calitat de la llet. Utilíssim per mares y diades.

Aixerop pectoral, per curar tota classe de tos.

Aixerop antidiarrèich - estomacal, per curar las diàrreas y malalties de ventrell.

ÚNICH DEPÓSIT:
AIXEROPERÍA
DEL

DR. GENER

Petrixtol, 2, Barcelona

LOPEZ. Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse, arch del Teatre, 21 y 22.

LOS ENEMIGOS DE LA INDUSTRIA ESPAÑOLA.

Entre extrangers y utopistas,
uns pagant y altres cobrant,

si l' obrer no s' espavila,
al últim l' aixaferán.